

[Wilhelm]

stændig uhæmmede opbakning af selv de værste udskjelser i mexikanersagen.

Der er enkelte andre personskifter, der har en vis interesse, netop fordi de ikke kun er personskifter, men udtrykkelig er foretaget som konsekvens af nogle handlinger. Jeg tænker på den straffeekspedition, der går under betegnelsen blodbadet på den såkaldte venstrefløj i den socialdemokratiske gruppe. Den siger nemlig en hel del om tilstanden i socialdemokratiet. De pågældende skulle straffes for én eneste konkret handling, nemlig at de havde dristet sig til at undlade at stemme – de stemte såmænd ikke engang imod, men undlod at stemme – for en dagsorden, som for et halvt år siden blev båret igennem folketinget på en bølge af hysteri, falske oplysninger og selvskabt dramatik, og som i strid med alle retsprincipper tog stilling til skyldspørgsmålet i en sag, som ikke var behandlet, ikke engang undersøgt, ja, end ikke rejst. De pågældende anklages for brud på loyaliteten. Loyalitet mod hvad? Ikke loyalitet mod nogen sag, ikke loyalitet mod noget standpunkt, ikke loyalitet mod elementære retsprincipper, ikke loyalitet mod lønarbejdernes hævdvundne rettigheder til at føre faglig kamp, men loyalitet mod toppen. Det er ikke svært at påvise, at disse afvigere i modsætning til resten af gruppen var i god overensstemmelse med både det gamle og det nye partiprogram. Men den loyalitet er altså heller ikke væsentlig. Det er meget sigende for tilstanden i socialdemokratiet, at $\frac{2}{3}$ af gruppen selv efter et halvt år til at køle hovederne finder, at en så beskedne demonstration af almindelig anstændighed må besvares med repressalier.

Jeg skal kort sige noget om VS' politik i den kommende folketingssamling.

På socialdemokratiets kongres sagde den tidligere politiske ordfører, hr. Auken – jeg citerer:

»VSerne fortsætter den gølge kritik uden noget at sætte i stedet.«

Jeg vil på det skarpeste dementere denne bevidste usandhed, som ikke bliver rigtigere af, at socialdemokratiet og hr. Auken gentager den i én uendelighed. Vi har fremlagt, og vi vedstår en meget omfattende beskæftigelsesplan, den er konkret, og den er, hvad man kunne kalde teknisk realistisk.

Socialdemokratiet har ikke kunnet sætte en finger på den, derfor er det interessant, at

socialdemokratiet føler sig nødsaget til at fortie den og belyve os: tale om gold kritik, uden at der sættes noget i stedet, osv.

De forslag, vi har fremsat, og som det er socialdemokratiet livet om at gøre at benægte eksistensen af, er ikke forslag om revolution eller om socialismens indførelse i Danmark. Det er forslag, som tager nøgternt udgangspunkt i, at vi befinder os i et kapitalistisk samfund, og at dette system ikke kan gøres krisefrit. Det er således forslag, som er meget langt fra, hvad vi ville opfatte som det ideelle, men som vi alligevel finder det vigtigt og nødvendigt også for et revolutionært socialistisk parti at beskæftige sig med, og som vi har argumenteret udførligt for i bemærkningerne til dem.

Jeg understreger, at vi er parate til at tage medansvar for deres gennemførelse og til at betale, hvad de koster, som vi også før har sagt. Jeg understreger dette, bl. a. fordi ikke bare socialdemokrater, men også nogle top personer i SF i disse dage endnu en gang skader den samlede venstrefløj ved, at de i bestræbelserne på at hive sig selv op ved håret finder det opportunt at fortælle befolkningen, at vi andre sidder med armene over kors, til trods for at SF altså har kunnet bære at være medforlagsstiller til nogle af de ting, vi er kommet med.

Den omfattende beskæftigelsesplan, som socialdemokratiet benægtter eksistensen af, indeholder bl. a. det fremdeles eneste fremsatte forslag om, hvordan løftet om de mindst 40.000 boliger konkret realiseres. Den indeholder forslag til økonomiske og beslutningsmæssige vilkår for en omfattende byfornyelsespolitik, forslag til fremskyndet udbygning af den alternative energiforsyning og til målrettet energibesparelse, forslag til neutralisering af nedskæringerne på daginstitutionerne, i folkeskolen, i sundhedssektoren og andre dele af den offentlige sektor. Det er rigtigt, at vore forslag klart adskiller sig fra regeringens, ikke ved at vores er udtryk for overbud, men ved at resultaterne for beskæftigelsen og for den sags skyld også for betalingsbalancen, som først kommer i anden række, men alligevel ikke er ligegyldig, opnås uden milliardtilskud til kapitalen, uden støtteordninger, der kapitaliseres i private lommer, og uden vilkårlig aktivitetsforøgelse, som forholder sig bevidstløst til, hvad beskæftigelsen skal bestå i, hvad der skal pro-